

taget Hensyn til de Anker, der har været fremsat mod Aldersrenteloven, gaaende ud paa, at de enligt stillede fik for lidt. Efter Lovforslaget faar Ægtepar, hvoraf begge er fyldt 65 Aar, 50 pCt. mere end de enligt stillede Mænd, og Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar, og enligt stillede Mænd faar 10 pCt. mere end de enligt stillede Kvinder. De tre Grupperes Understøttelse forholder sig til hinanden efter Skalaen 15, 10, 9 mod nu 20, 11, 10. Der er altsaa efter Lovforslaget en betydelig Forbedring af den Aldersrente, der skal tildeles de enligt stillede, og denne Forbedring fører med sig, at man ikke behøver at opretholde Bestemmelsen i Lovens § 5, fjerdesidste Stykke, hvorefter der i visse Tilfælde kan ydes 25 pCt.'s Tillæg. Bestemmelsen herom maa anses for at være overflødig, og den er ikke optaget i det her foreliggende Lovforslag.

Lovens § 5, 6te Stykke, foreslaas her affattet saaledes, som man rent erfaringsmæssigt mener er paakrævet. I øvrigt tilføjes der § 5 som 9de Stykke, at Aldersrenten forhøjes med 10 pCt. efter det fyldte 70de Aar, med 15 pCt. efter det fyldte 75de Aar og med 20 pCt. i 80 Aars Alderen.

Endelig er der i Forslaget optaget en Bestemmelse om, at der skal ydes Brændselshjælp til de aldersrentenydende. Bestemmelsen er fastsat i Overensstemmelse med et Ændringsforslag, som jeg havde Lejlighed til at stille i det Folketingsudvalg, der nylig behandlede Lovforslaget om Hjælp til de aldersrentenydende i Vinteren 1924—25, men de sædvanlige Refusionsregler indføres ogsaa for Ydelsen af Brændselshjælp. Jeg skal endvidere nævne Bestemmelsen i § 4 om, at de 4 pCt.'s Tillæg for Værdien af fast Ejendom bortfalder. Ifølge Lovforslagets § 5 skal man i Undtagelsestilfælde kunne optage Folk, som ikke i og for sig ifølge Lovens Bestemmelser er kvalificerede til at faa Aldersrente, paa Alderdomshjem, naar det skønnes rimeligt, og man ikke er i Stand til at anbringe dem paa betryggende Maade udenfor saadanne Hjem. Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 vedrører den gradvise Nedsættelse af den Alderdomsforørgelse, der er ydet til gamle. Det foreslaas her at standse den Nedgang i de gamles Alderdomsunderstøttelse, som skal finde Sted efter Reglerne i den gældende Lov.

Omkostningerne ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vil andrage op imod en Snes Millioner Kroner. Man har anmodet Statens statistiske Departement om at foretage en Beregning over, hvorledes Virkningen vil blive. Det kan antages, at

Udgiften alt i alt efter Lovforslaget vil blive 85½ Mill. Kr., og dette Beløb vil efter statistisk Departements Opgørelse fordele sig med 24 Mill. Kr. paa Hovedstaden, København, Frederiksberg og Gentofte, ca. 25 Mill. Kr. paa Provinsbyerne og ca. 36½ Mill. Kr. paa Landkommunerne. Af dette Beløb vil Statskassen komme til at udrede 49,8 Mill. Kr., medens Resten 35,6 Mill. Kr. afholdes endeligt af Kommunerne. Til Sammenligning kan jeg oplyse, at der til Indenrigsministeriet er indkommet foreløbige Indberetninger om Kommunernes Udgifter til Aldersrente i Regnskabsaaret 1923—24, altsaa det første Aar, i hvilket Aldersrenteloven var gældende, og derefter skulde Udgiften blive ca. 66 Mill. Kr., hvoraf 38½ Mill. Kr. falder paa Statskassen og 27½ Mill. Kr. paa Kommunerne. Jeg anbefaler dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Jeg skal dernæst have den Ære at forelægge *Forslag til Lov om kommunale Ejendomsskatter*, Grundskyldloven. Spørgsmaalet om Indførelse af kommunal Grundskyld har længe været paa Dagsordenen, og der har været fremsat Forslag ogsaa her i Rigsdagen derom, uden at disse Forslag dog er naaet ud over den allerførste Behandling. Det Forslag, jeg her har den Ære at fremsætte, indeholder særlige Bestemmelser for København og de øvrige Byer under eet og for Landkommunerne for sig og Amtskommunerne for sig. Fælles for alle Kommuner, baade Købstadkommuner, Landkommuner og Amtskommuner, er, at de nu gældende Regler for kommunal Beskatning af fast Ejendom ophæves, og at der indføres en Grundskyld af Ejendommens Grundværdi, samt at en Del af de hidtilværende faste Ejendomsskatter nedsættes, men de nedfældes paa forskellig Maade i København og Købstæderne og i Landkommunerne og Amtskommunerne. Om denne Nedfældning findes der i § 26 følgende Bestemmelser: „Oprævning af Arealskat, Grundskat og Brolægningsskat til Københavns Kommune, af Købstædernes Grundskat og Husskat samt af den i Lov Nr. 104 af 29. April 1913 §§ 2—4 omhandlede Ejendomsskat til Frederiksberg Kommune finder ikke mere Sted, men af enhver Ejendom, paa hvilken der den 31. December 1924 hæfter en eller flere af de nævnte Skatter, svares fremtidigt til den paagældende Kommune under Navn af Gammel-skat en fast, uforanderlig aarlig Ydelse lig det Aarsbeløb, hvormed disse Skatter retteligt hvilede paa Ejendommen den 31. December 1924. Arealskatten i København